

KRJELA 6

Klub mladých autorov
pri Knižnici Gašpara Fejérpataky-Belopotockého v Liptovskom
Mikuláši

Matúš Biš'an

nedobehol som Slnko

na svojich vlasoch
ostala iba vidina
svetelného kopca
predo mnou

nedohmatal som ticho
na perách
iba čo som vystúpil
z hmiel mestského
vzruchu

stiahli ma dolu
zviezli rýchlo po skalkách
a zdvorilo priviazali krk
o (ne)vyhnutný
vodopád

nehlučne

z teba stiekli snehy
a ja som zacítil
život –
ako pôdu
na jar –
v slabinách

za čas
čo pritískam sa
k tvojemu teplu
odvoňal som
rytmom

taktom
milenky

zvoním na zvon

škrípem o čierny ľad
lížem soľ
a roztápam si dušu

chodím popod dni
a líham popod noci

dráždim blížnych
a placho
plaším
psov

vždy keď na mne

jazdí voľnosť
nosím tesné zubadlo

potom ľahká biela
odpláva
a ja ustrojený
divo cválam

... až kým nezhyنيem

nedeľa

vrecko čaju som vysypal
a nalial tam Medňanského farby
zalievané slnečnou nedeľou
v pomalom kroku
s prímiesou galérií
mesta Bratislavy

odstáty v kupé
myslel som na srnky

a ťažká para
silný čaj
a jarné farby

vypili mi deň

ona-nie

dobracky som flirtoval
s mužmi deťmi ženami
lebo vyšlo slnko
a chodiť treba pomaly
bez ostychu spieval som si
svoje party
a vykrikoval do diaľky
ona nie
ona hej
ej
ej
ej

kedminiesi

našiel som ivanov obraz –
nsvietené zelené oko
v parížskom svietniku

(aká cenná je púť k obrazom)

nechávam za sebou farby
včera presné
dnes už smiešne

rytmy našich čias
trieslovina v koši
modlitby pre ženu
zmrazený kĺb budúcnosti

(ľakám sa vlastných rúk
keď mi nie si záštitou)

učíš ma vôňou

utíš ma vôľou
učíš ma vôľou
utíš ma vôňou
utíš ma
u...
tíš

Kristína Javorská

Vtáky

tančia pod hladinou
všetko pod ňou
je navyše

pod' so mnou
som ňou

Igloo

už týždne chytám zlatú rybku
v diere do ľadu v strope
šmýka sa mi
pod šatami

v Tebe učí plávať svoje detičky
proti prúdu
(krvičky)

naše deti
našťastie
nič
netušia...

Vôňa nášho umierania

vyzliekam Ťa
odkladám Ti
spomedzi úst
špičku
inhalujem
Tvoj horký
výdych
tuhnem
na Tvojich
bielych
kolenách

vezmeš ?
si ?
ma ?

Prayer

someone to adore
someone to adore
someone to adore
someone to adore
someone to adore
someone to adore
someone to adore
you're someone / adore

Anna Uramová

Vinná

Rozbité veky,
Dotrhané oblaky,
Suchá rosa.
Vieš, čo neviem vysloviť.
Všetko.
Modrý anjel v modrom nekonečne.
Môj súkromný život.
Explózie citov,
Neuhasiteľné,
V zrkadle vidím
Obraz
Jašterice s kamenným krkom,
Namiesto očí acháty,
Namiesto hlasu slnovraty
(ticha, svetla, lúčov, zimy).
Ozveny kričia
Bez spomienky.
Nikto na ne nevolal.
Chveje sa už len
Krehký kód pocitov.

Nevedela som,

Že nájdem
Ostrý meč vnútri môjho
Zárodočného svet(l)a,
Ani to, že dýka môže byť
Namierený na moje oči.
Vaše sú už slepé.
Vidíte?
Chcem.
Môžem.
Výkriky bez krídel.
Márne údery na steny kletky,
Neprebijem sa.
Skrutá vo večnej otázke.
Čítanie z knihy Sirachovho syna...
V jediné slovo bez dátumu

Blesk – svetlo
Zasiahol tvoje kľičky.
Pozmetám krupobitie.

Nechcem byť lávou.
Stuhnúť ešte v sopke
Sa však nedá.
Môžeš na mňa dýchnuť?
(Zmeniť sa na odliatok
tvojej lásky.)
V zlomku večnosti
Mojich rokov
A tvojej – ktorá sa nedá
Vyjadriť slovom
Ja – človek.
My.
Dýchni na nás.
Snívame ruky k polnoci.
Za nami si len ty.

Nálada duše,

Premenlivá ako dážď v objatí slnka.
Táto báseň nevzniká len raz.
Kto nás chytí za ruku?
Budeš si ešte trhať vlasy,
Čisto ľudská...
Expresie ubúda,
Znova je noc.
Prečo dnes hviezdy patria dňu?
Ani tam ich nenájdeš,
Povedal ti to niekto?

Hľadanie

Hra na skrývačku
So spevom slávika,
S pocitom slobody.
Zostávame pripútaní

K našej úbohej vyrovnanej
Hline, popraskanej
Na istej úrovni červenej,
V našich očiach
Kolotoč sveta
A sochár vonku stále zvoní.

Nebo

Také, aké ho chceš mať,
Zo sviečok, z modrej,
z nevyslyšaných
Modlitieb,
Ty v tvojej čistej podstate.
Sú tam aj kvety?
A schody? A cit?
My ako ľudia,
Anjeli bez druhej časti
Temnoty
(Očistené duše)?
Nie, len prežiarené
Svetlom.
Tiene sú paralyzované,
Niekoť zatvoril dvere.
Úsmev pramení...

Očistec

Byť sama sebou,
Existovať – bez tretieho hlasu,
Ešte v očistci
Ružové tŕne, elektrina hlasov,
Modré zrkadlá (zvuku),
Toto všetko sa v nás mieša,
Steny sú z recyklovaného
Papiera a červených
Pocitov
A dole
Kvety...
Oheň či mráz
Trpíme...

Odras

Polovica tváre živého súsošia

(ja a moji skrytí v sebe),
vidieť len jedno oko
lemované viditeľnosťou čiernou ako
hlas
volavky.

Druhá časť – prastará

živá

pohyblivá

Protizákonne

Chránená tieňom,
Aby bola len krása.
Podstata je tam za
Prežitím vlastného ticha,
Dvoj pohľadom, poza chrbát chiméry
S odvahou (s posledným slovom),
Ako prach na strunách gitary.

Miriam Stromková

SCHÚLEŇÁ

Tma. Pred tvárou ubieha príbeh večnej mladosti. Schúlená svojimi pocitmi pozorujem tento svet.

V kľbku nemého vankúša – príliš ma zadúša.

Pocit tepla tam kdesi vľavo.

Unikám. Deju. Splynutie dvoch svetov. Bláznivá myšlienka. Odrhnutá realite. Zo sna ma budí len svetlo.

Prestávka. Kolos ľudí v rôznych šatách pobehuje a stretáva sa. Pozorujem? Ani. Nie. Snád pozorovaná som sama. A zase padá opona.

POKRAČUJME V HRE.

Ticho. Po jednom splynutí duší, ktoré – objatím sa stali jedno. Sedím oproti tebe a dívam sa. Aký to vlastne máme pohľad?

Slová. Ťažko viaznu, žiaden dialóg. Len mlčky prehltáme sliny a obaľujeme ich do peny.

Sladkohorkej peny v pohári, silno nasiaknutej túžbou.

Bláznivá noc. Bez žiadnych dotykov, len s prázdnyimi slovami, jedením a pitím.

Ľudia, tancujte!

Pokoj vám...

V nekonečnom kruhu pár krátkych slov rozdalo karty, v štyroch veľkostiach. Áno. Vyber si práve túto – nie, radšej túto. Alebo – neber žiadnu. Aj tak TÁ či TÁ ti nedá pokoja.

Prenasledovanie viet. Čo by BOLO, keby bolo?

Odpoveď? Nič by nebolo. Karty sú len obrázky, taká jednoduchá skladačka dobra-zla. Jedno je však isté. Útekom do snov nič nedokážeme. Nevzdávať sa snov, no nežiť s nimi.

Okamihi. Pieskové obrazce, čo zmýva more. Vlna za vlnou. Sekunda za tromi bodkami. Ironický úsmev, pohľad do zadného radu, kde sedí moje srdce. Sedelo.

TIK-TAK.

Váhy. Také váhavé. Dve misky, závažia a tenká čiara. Prehltnutie napätia medzi sedadlami. Bláznovstvo modrých batikovaných tričiek. Jednoduchých tiel. Odviazanej vetrom, či kráčaním po asfaltovej ceste?

Našla som narcis. Biely s prenikavou vôňou. Na zdravie.

NA ZDRAVIE! Telesným nedostatkom, ľudským zvratom, nedočkavým očiam. Potľapkaj si ruku s tým druhým

Na zdravie!

GRATULUJEM VÁM! PRÁVE STE ZÍSKALI ZÁJAZD NA OSTROV POKOJA.

Ivan Vološin

Prípad Ja verzus čas

Polmesačným tátošom som uháňal niekam medzi oblaky, k duším iných tak krásne rozletených (nad smogom) sotva postrehnuteľným krokom omladnutého starca. Potkol som sa o neónovú križovatku a nevedel som, v ktorej uličke nájdem na svete vyrýpané svoje meno a vedľa neho primitívne kovové zariadenie, ktorým vás modrý prelud ráno surovo vytrhne z hlbokého ničnerobenia a zavalí vás tonami papiera. Mlčal som. Hlavu mi pretínala sekera toho, čím iní pokrytci zametajú odpadky. Teraz však zametali mňa, a to tak dôkladne, že aj jednoduchý ťah pešiakom by pre mňa znamenal rovnako veľký problém ako uloviť mamuta pástnym klinom. Z oboch príkladov však vyplýva, že som spoločnosťou vyvrhnutý blázon, tak ako... ále, mávol som rukou a skoro som vzlietol. Tí ostatní na mňa začínajú už trochu nahlas naliehať. „Podme teda,“ povedal som a pohladil svojho spoločníka po ušiach. Posledná rytina v mojej pamäti predstavuje kvantá chlorofylu naukladané v abstraktných formách matky prírody...

... mravce majú nebezpečnú schopnosť. Proti vašej vôli z vás spravia súčasť mraveniska. Keď chcete odísť, zničia vás, alebo zničia vy ich. Vybral som si druhú možnosť. Som celý opuchnutý a v lebke som uväznil hurikán. Z kútika oka mi vypadla kvapka fyziologického roztoku. Teraz sa blyští na nádhernej, kedysi čiernej koneskej

lebke s prelivom mladých papradín. Pribúdajú ďalšie a ďalšie, až kým sa celá neblyští slným striebrom. Melancholická hodinka stopára časom. Zobral si ma ako slabú žienku v kalužiach túžby, ako slabú žienku znásilnenú časom. „Prekliaty

čas,“ zahrešil som a pohladil tú kopu slanáho vápnika tam, kde mal voľakedy uši, prehrabol som si vlasy a hodil ich za hlavu...

... smog zmizol a nikto už na mňa nenaliehal, keď som si prezeral rozbité neóny semaforov na spustnutej križovatke. Moje meno v zastrčenej uličke vyradila z činnosti chémia. Zostal som sám, trochu inak ako predtým... ako slabá žienka... Koniec výpovede poškodeného.

Pod svetlou tmou

Crescendo srdc
Síz a podbeľov
Odkvetol

Mič!
Tou nádhernou
Prítomnosťou
Vlastnou iba snom

Mnou sa prežeň
Dotyk slov
Ja vzlyk a na chvíľu
Sme odlúčení
Od kvetov

Deň I

Polonahá nostalgia iba tak dopoly
Holé lebky kaligramy dymu
Také prazvláštne nemo
Troška neporiadku
Ebenové okno kričí z alabastrových
stien

Prosím zatvárajte dvere
Súkromie to sa tu len ťažko hľadá
Nikto nevie čítať z dymu
Štipka ticha nezaškodí
Tak už zazvoň úprimný
Zachytil som troška nostalgie na
papier
Perom od lásky sa píše lepšie
a lepšie
Obrázky sú zložité a pýtajú sa
Hluky chodby čertice
Sú neprijateľné
Dymu už došiel atrament
To sa hrá v našich pľúcach
Ó tyčinky Budhove
Vy zlodeji ľudských pachov

Bláznivé tváre už ma nebavia
Stále sa vracajú choďte všetci preč
Priblížte narážky na môjho diablíka
Blbé blbé otázky!
Keď si prišiel začal som to tu
nenávidieť

Vlasy rastú rýchlosťou 150 km za
hodinu
Je to hlúposť nech
Chcem sa tu zbláznit'
Zazvoň zazvoň láska zďaleka!
Nech zomrieme spokojní

Prečo?

Pretože kárované motýle
Už dávno vyhynuli
Nasúkajme do ich tiel
Veká zo škatúl'

Nalepme ich na stenu
Budú nocou svietit'
Károvaným odleskom
Potrhaných sietí

Krehkých duší
Bielych tieňov
Rozviazaných nemých vnemov

Pretože kárované motýle
Sa dávno rozplynuli

Krjela. Časopis Klubu mladých autorov pri Knižnici Gašpara Fejérpataky-Belopotockého v Liptovskom Mikuláši. Autori tohto čísla: Matúš Bišťan, Kristína Javorská, Anna Uramová, Miriam Stromková, Ivan Vološin. Číslo 6. Vyšlo 27. marca 2002.